

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI P R A H O V A
Biroul Soluționare Contestații

DECIZIA Nr. 146 din 08 iunie 2010
privind soluționarea contestației formulate de
S.C. "x" S.A.
din comuna x, județul Prahova

Biroul soluționare contestații din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Prahova a fost sesizat de M.F.P. – A.N.A.F. – Direcția generală de soluționare a contestațiilor, prin adresa nr. x din x mai 2010 – înregistrată la D.G.F.P. Prahova sub nr. x/x iunie 2010, în legătură cu contestația **Societății Comerciale "x" S.A.** din comuna x, județul Prahova, formulată împotriva *Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. x din x iunie 2009*, act administrativ fiscal emis de A.I.F. Prahova, precum și împotriva *Raportului de inspecție fiscală* încheiat la data de x iunie 2009 de consilieri și inspector din cadrul A.I.F. Prahova, comunicate societății comerciale la data de x iulie 2009.

În conformitate cu prevederile *art. 209 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală*, republicată în 31.07.2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale *art. II și art. III din O.U.G. nr. 39/2010*, prin adresa susmenționată, M.F.P. – A.N.A.F. – Direcția generală de soluționare a contestațiilor a transmis *Dosarul contestației* către D.G.F.P. Prahova – Biroul soluționare contestații.

Organul de soluționare a contestației constatând îndeplinirea prevederilor *art. 207 și ale art. 209 alin. (1) lit. a) din TITLUL IX – Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale – al Ordonanței Guvernului Nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală* – republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv *transmiterea contestației în termen de 30 zile de la comunicarea actului atacat*, înregistrată la A.I.F. Prahova sub nr. x/x august 2009, precum și *încadrarea în cuantumul de până la 3.000.000 lei a sumei totale ce formează obiectul cauzei*, procedează în continuare la *analiza pe fond a contestației*.

Societatea Comercială "x" S.A. are sediul social în comuna x, x, județul Prahova, este înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului Prahova sub nr. **J29/x/x** și are codul unic de înregistrare fiscală **x** cu atribut fiscal **RO**.

Obiectul contestației îl constituie suma totală de **x lei** – din care:

- *impozit pe veniturile din salarii și asimilate salariilor* x lei;
- *majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din salarii* x lei;
- *CAS angajator și CAS individuală reținută de la asigurați* x lei;
- *majorări de întârziere aferente CAS* x lei;
- *contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale* .. x lei;
- *majorări de întârziere aferente contrib.de asig.pt.accid.de muncă* x lei;
- *CASS angajator și CASS reținută de la asigurați* x lei;
- *majorări de întârziere aferente CASS* x lei;
- *contribuția pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice* x lei;
- *majorări de întârziere aferente contrib.pt.concedii și indemnizații* x lei;
- *contribuția de asigurări pt.șomaj datorată de angajator și reținută de la asigurați* x lei;
- *majorări de întârziere aferente contribuției de asig.pt.șomaj* x lei;
- *contribuția angajatorului la Fondul de garantare pt.plata creanțelor* x lei;
- *majorări de întârziere aferente contribuției la Fondul de garantare* x lei.

I. SCx SA contestă suma totală de **x lei** stabilită de organele de inspecție fiscală prin decizia de impunere nr.x/x.06.2009 emisă în baza raportului de inspecție fiscală

nr.x/x.06.2009 încheiat de Direcția generală a finanțelor publice Prahova, susținând următoarele:

1. referitor la impozitul pe veniturile din salarii societatea contestatoare arată că prin raportul de inspecție fiscală s-a reținut că **SC x SA** a efectuat în perioada 1 ianuarie 2006 – 31 decembrie 2008 un număr de trei concedieri colective, urmare restrângerii activității fiind desfăcute contractele individuale de muncă la x salariați.

În conformitate cu prevederile art.28 din contractul colectiv de muncă la nivel de societate nr.xx.08.2004, **SC x SA** avea obligația să acorde salariaților cărora le-a încetat raportul de muncă prin concedieri colective „plăți compensatorii constând într-un număr de 6, 9 sau 12 salarii medii pe unitate”, în funcție de vechimea acestora în unitate.

Organele de inspecție fiscală au constatat că plățile compensatorii au fost decontate lunar salariaților concediați, suma totală a plăților compensatorii achitată foștilor salariați fiind de x lei, dar că pentru aceasta nu au fost calculate, evidențiate, reținute și virate impozitul pe veniturile din salarii și contribuțiile aferente.

Societatea contestatoare susține faptul că organele de inspecție fiscală au considerat că „sumele acordate de unitate din fonduri proprii în baza contractului colectiv drept plăți compensatorii sunt venituri asimilate salariilor supuse impozitului pe venit, lunar, calculat și reținut de plătitorul pe venit” și că societatea a încălcat prevederile art.55 alin.2, lit.k) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

SC x SA consideră că plățile compensatorii se încadrează în categoria celor prevăzute la art.55 alin.4, lit.j) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, republicată, pentru care „nu sunt emise norme de aplicare în Normele metodologice sau în alte acte normative de rang inferior” și invocă în susținere prevederile art.43 alin.1 din Codul Fiscal, așa cum au fost acestea modificate, în timp.

Totodată, **SC x SA** susține că, pentru a fi calificat drept „venit din salarii”, „un venit trebuie să fie obținut din de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă”, la art.55 alin.1 din Codul fiscal stipulându-se existența contractului individual de muncă ca esențial pentru calificarea venitului.

Astfel, societatea contestatoare susține faptul că „în lipsa vreunei contraprestații a acesteia și ulterior a încetării contractului individual de muncă nu se poate cuprinde în sfera noțiunii de venit salarial consacrată legislativ la art.55 alin. 1 din Codul fiscal”.

SCx SA susține că pentru a fi calificat drept „venituri asimilate salariilor” respectivul venit trebuie „să fie obținut de o persoană fizică pentru o activitate desfășurată în baza unui alt tip de contract, decizie, împuternicire decât un contract individual de muncă sau un statut special prevăzut de lege” și invocă alin.3 al art.55 din Codul fiscal, unde sunt enumerate avantajele de natura salarială ori asimilate salariilor . Societatea contestatoare arată că la art.55 alin.4 sunt enumerate sumele care nu sunt incluse în categoria veniturilor salariale și care nu sunt impozabile din perspectiva impozitului pe venit.

Societatea contestatoare învederează faptul că pentru lit.j a art.55 alin.4 din Codul fiscal nu au fost emise norme de aplicare.

2. Referitor la contribuția de asigurări sociale de stat , societatea contestatoare susține că „aplicabilitatea OUG nr.98/1999, ulterior aderării României la UE și ulterior intrării în vigoare a noilor prevederi ale legislației interne cu privire la ajutoarele de stat și aplicării directe a Regulamentelor CE din domeniul ajutorului de stat [...] au devenit caduce, fiind contrare prevederilor Tratatului de instituire a Comunității Europene”.

Astfel, **SC x SA** învederează faptul că salariații cărora li s-a desfăcut contractul individual de muncă prin concedieri colective nu se încadrează în categoria persoanelor asigurate obligatoriu prin efectul legii și deci, prin desfacerea contractelor de muncă urmare concedierilor colective, foștii salariați ai societății „și-au pierdut calitatea de asigurați în sistemul public de de pensii și alte drepturi de asigurări sociale”.

Societatea contestatoare susține că doar asigurații au obligația de a plăti contribuția de asigurări sociale, în conformitate cu prevederile art.4 alin.3 din Legea nr.19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, perioada în care persoanelor în cauză li s-a desfăcut contractul de muncă nu este considerată ca asimilată stagiului de cotizare

și nu poate fi luată în calcul la stabilirea drepturilor la pensie, în consecință pentru această perioadă nu se datorează contribuție de asigurări sociale.

3. Referitor la contribuția pentru accidente de muncă și boli profesionale, societatea contestatoare consideră eronat faptul că organele fiscale au stabilit în sarcina sa obligații de plată suplimentare, invocând prevederile art.1 și 3, alin.a) din Legea nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale.

SC x SA susține că plățile compensatorii acordate de societate foștilor angajați, deci unor persoane cu care aceasta nu mai avea raporturi de muncă și care nu mai desfășurau activități în cadrul societății, nu intră în sfera de aplicare a prevederilor Legii nr.346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale.

4. Referitor la contribuțiile pentru asigurări de șomaj societatea contestatoare arată că, în conformitate cu prevederile art.5 pct.VI din Legea nr.76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă se consideră „asigurat” persoana fizică care realizează venituri, potrivit legii, care este asigurată pentru riscul pierderii locului de muncă, prin plata contribuției de asigurări pentru șomaj.

Societatea contestatoare invocă prevederile art.19 lit.a) din Legea nr.76/2002, care prevede că sunt asigurate obligatoriu în sistemul asigurărilor pentru șomaj „*persoanele care desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau pe bază de contract de muncă temporară , în condițiile legii, cu excepția persoanelor care au calitatea de pensionari*”.

SC x SA susține că foștii salariați cărora li s-a desfășurat contractul colectiv de muncă urmare a concedierii colective nu se încadrează , în privința plăților compensatorii, în categoria asiguraților, întrucât nu desfășoară ca și contraprestație pentru primirea respectivelor plăți , o activitate în cadrul societății și nu au contract individual de muncă încheiat cu aceasta și, în consecință, nici **SC x SA** și nici foștii salariați nu au obligația plății contribuției pentru asigurări de șomaj.

5. Referitor la contribuția la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, societatea contestatoare susține că nu datorează sumele stabilite de organele fiscale pe perioada 1.01.2007 – 31.12.2008 pentru plățile compensatorii acordate foștilor salariați cărora le-au fost desfășurate contractele de muncă în urma concedierilor colective

6. Referitor la contribuțiile de asigurări sociale de sănătate, societatea contestatoare susține că urmare concedierilor colective, salariații cărora li s-a desfășurat contractul de muncă și-au pierdut această calitate (de salariat), ei neavând obligația de a plăti această contribuție, invocând în susținere prevederile art.48 din Legea nr.76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă.

7. Referitor la contribuția pentru concedii și indemnizații, societatea contestatoare consideră că sumele stabilite suplimentar prin decizia de impunere nu sunt datorate, având în vedere că acestea sunt stabilite exclusiv în beneficiul persoanelor care desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă și având în vedere că foștii salariați ai **SC x SA** nu mai au dreptul de a beneficia de concedii medicale și indemnizații urmare încetării raporturilor de muncă.

În consecință, societatea contestatoare solicită admiterea contestației și anularea deciziei de impunere nr.x/x.06.2009 emisă de Direcția generală a finanțelor publice Prahova în baza raportului de inspecție fiscală nr. x/x.06.2009.

II. Prin decizia de impunere nr.x/x.06.2009 emisă de Direcția generală a finanțelor publice Prahova în baza raportului de inspecție fiscală nr. x/x.06.2009 a fost stabilită în sarcina societății contestatoare suplimentar de plată suma de **x lei** reprezentând impozit pe veniturile din salarii și asimilate salariilor precum și contribuții sociale și majorări de întârziere aferente.

Organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada verificată societatea contestatoare a efectuat un număr de 3 disponibilizări de personal prin concedieri colective, urmare restrângerii activității, numărul total de disponibilizați fiind de x de persoane.

Totodată, în conformitate cu prevederile art.28 din contractul colectiv de muncă nr.12725/24.08.2004, societatea a acordat, din fonduri proprii, salariaților disponibilizați prin

concedieri colective plăți compensatorii constând într-un număr de 6, 9 sau 12 salarii medii pe unitate, în funcție de vechimea acestora în unitate.

Viramentele lunare au fost efectuate de societate cu titlu de plăți compensatorii, în contul salariaților disponibilizați, fiind evidențiate lunar în rulajul debitor al contului contabil 4281 „*Alte datorii în legătură cu personalul*”.

Din analiza fișei contului contabil 4281 „*Alte datorii în legătură cu personalul*” pe perioada 2006 – 2008 a reieșit că suma totală a plăților compensatorii a fost de x lei, respectiv x lei în anul 2006, x lei în anul 2007 și x lei în anul 2008.

Organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada verificată societatea contestatoare a acordat plățile compensatorii fără să calculeze, să evidențieze, să rețină și să vireze impozitul și contribuțiile aferente datorate atât de angajați cât și de angajator.

Având în vedere faptul că sumele acordate de societate nu au avut ca sursă de finanțare fonduri alocate din bugetul asigurărilor sociale și nu au fost acordate în baza unor acte normative care să permită includerea acestora în categoria excepțiilor prevăzute de art.55 alin.4, lit.k din Legea nr.571/2003 republicată, organele de inspecție fiscală au stabilit că sumele acordate în baza contractului colectiv drept plăți compensatorii sunt venituri asimilate salariilor și sunt supuse impozitului pe venit.

În consecință, organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar de plată, suma de x lei reprezentând impozit pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, precum și majorări de întârziere aferente în sumă de x lei.

2. Referitor la contribuția de asigurări sociale de stat datorată de angajator - organele de inspecție fiscală au constatat, din verificarea documentelor prezentate, că societatea contestatoare a acordat plăți compensatorii în sumă de x lei fără a calcula și evidenția contribuțiile sociale aferente, încălcând astfel prevederile art.24 alin.(1) din Legea nr.19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare.

Organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar de plată contribuții de asigurări sociale datorate de angajator în sumă de x lei, precum și majorări de întârziere aferente în sumă de x lei.

3. Referitor la contribuția individuală de asigurări sociale de stat, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea contestatoare nu a calculat, reținut și virat obligația de plată individuală la asigurările sociale aferentă plăților compensatorii acordate în baza contractului colectiv în perioada 01.01.2006 – 31.12.2008.

În conformitate cu prevederile art.23 alin. (1) lit.a) din Legea nr.19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale , cu modificările și completările ulterioare baza lunară de calcul a contribuției individuale cuprinde salariile individuale brute, realizate lunar, inclusiv sporurile și adaosurile reglementate prin lege sau contractul colectiv de muncă pentru asigurații prevăzuți la art.5 alin.(1) pct.I sau veniturile brute de natura drepturilor salariale realizate lunar de asigurații prevăzuți la art.5 alin.(1) pct.II din lege.

Organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar de plată în sarcina societății contestatoare, conform art.28 din legea mai sus precizată suma de x lei reprezentând contribuții individuale de asigurări sociale de stat neconstituite și nevirate la termenele legale precum și majorări de întârziere aferente în sumă de x lei.

4. Referitor la contribuția pentru accidente de muncă și boli profesionale organele de inspecție fiscală au constatat, urmare controlului prin sondaj asupra modului de constituire și evidențiere a contribuției, neinclusiunea în baza de calcul a obligațiilor salariale a plăților compensatorii, calculând prin decizia de impunere contestată sume suplimentare de plată în contul contribuției în sumă de x lei și majorări de întârziere aferente în sumă de x lei.

5. Referitor la contribuția pentru asigurări de șomaj – organele de inspecție fiscală au constatat, urmare controlului asupra modului de calcul a acesteia că societatea contestatoare nu a calculat contribuția la fondul de șomaj datorată atât de angajator cât și de salariați, aferente plăților compensatorii.

Astfel, organele de inspecție fiscală au procedat la reconsiderarea bazei de calcul a obligațiilor de plată datorate de angajator, respectiv de salariați, prin includerea în baza de impunere a plăților compensatorii, menționate ca fiind venituri asimilate salariilor, stabilind ca

obligății suplimentare suma de x lei reprezentând contribuția angajatorului la fondul de șomaj și suma de x lei reprezentând contribuția individuală la fondul de șomaj.

Pentru neplata la termen a obligațiilor fiscale organele de inspecție fiscală au calculat majorări de întârziere aferente contribuției angajatorului la fondul de șomaj în sumă de x lei și aferente contribuției individuale la fondul de șomaj în sumă de x lei.

6. Referitor la contribuția la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale datorate de societate organele de inspecție fiscală au calculat o diferență suplimentară în sumă de x lei reprezentând contribuția aferentă plăților compensatorii efectuate în anii 2006, 2007 și 2008, pentru care societatea nu a calculat, evidențiat și raportat obligația de plată aferentă, precum și majorări de întârziere aferente în sumă de x lei.

7. Referitor la contribuția de asigurări de sănătate

a) datorată de angajator – organele de inspecție fiscală au constatat că societatea contestatoare a încălcat prevederile art. 52 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate , art.4, alin.(1) din Ordinul CNAS nr.221/2005 și art.258, alin.(1) din Legea nr.95/2006 privind reforma din domeniul sănătății , cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada 01.01.2006 – 31.12.2008 societatea nu a calculat și virat la fondul de sănătate datorat de angajator contribuția în cotă de 6% asupra fondului de salarii, stabilind suplimentar suma de x lei reprezentând contribuția de asigurări de sănătate datorată de angajator, precum și majorări de întârziere aferente în sumă de x lei.

b) reținută de la asigurați – organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada verificată societatea contestatoare a încălcat prevederile art.51, alin.(2) , lit.a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, art.5, alin.(1) din Ordinul CNAS nr.221/2005 și art.257, alin.(2), lit.a) din Legea nr.95/2006 privind reforma din domeniul sănătății , cu modificările și completările ulterioare prin neconstituirea neevidențierea și nevirarea contribuției salariaților la asigurările sociale de sănătate.

Urmare constatărilor, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societatea contestatoare suplimentar de plată suma de x lei, precum și majorări de întârziere în sumă de x lei.

8. Referitor la contribuția pentru concedii și indemnizații datorată de angajator – organele de inspecție fiscală au calculat suplimentar, aferent plăților compensatorii efectuate în perioada 01.01.2006- 31.12.2008 , o obligație de plată în sumă de x lei, precum și majorări de întârziere aferente în sumă de x lei.

III. Luând în considerare constatările organului de inspecție fiscală, motivele invocate de contestatoare, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative invocate de contestatoare și de organele de inspecție fiscală în vigoare pe perioada supusă verificării se rețin următoarele:

1. Referitor la impozitul pe veniturile din salarii în suma de x lei și la majorările de întârziere aferente în sumă de x lei

Direcția generală a finanțelor publice a județului Prahova este investită să se pronunțe asupra naturii sumelor plătite de societate salariaților disponibilizați, în condițiile în care aceste plăți au avut ca bază existența unui contract de munca semnat de fiecare angajat, fiind efectuate ca urmare a unui acord de voință între angajat și angajator.

În fapt, SC x SA a efectuat în perioada verificată trei disponibilizări de personal prin concediere colectivă, urmând ca acestora să li se acorde un anumit număr de salarii individuale, în funcție de vechimea realizată în cadrul unitarii.

Acordarea sumelor a fost efectuată urmare relației contractuale existente între angajator și salariați, respectiv contractul colectiv de muncă. Încetarea raporturilor de munca și alocarea

salariilor aferente nu au fost efectuate potrivit unor dispoziții legale, emise în mod expres în cazul acestei societăți, plățile compensatorii fiind efectuate conform acordului între angajați și angajator, respectiv conform prevederilor art.28 din contractul colectiv de muncă nr.x/x.08.2004.

Organele de inspecție fiscală au încadrat respectivele plăți compensatorii acordate salariaților disponibilizați în urma încetării contractelor individuale de muncă în categoria veniturilor de natură salarială și au procedat la stabilirea impozitului corespunzător. Sumele achitate salariaților disponibilizați au fost evidențiate de societate ca orice plata de drepturi salariale.

În drept, în speță sunt incidente prevederile art.55 alin. (2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează că:

"În vederea impunerii, sunt asimilate salariilor:

[...]

k) orice alte sume sau avantaje de natură salarială ori asimilate salariilor."

Totodată pct.68 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004 precizează că: **"Veniturile din salarii sau asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate ca urmare a unei relații contractuale de muncă, precum și orice sume de natură salarială primite în baza unor legi speciale, indiferent de perioada la care se referă, și care sunt realizate din:**

l) compensații bănești individuale, acordate persoanelor disponibilizate prin concedieri colective, din fondul de salarii, potrivit dispozițiilor prevăzute în contractul de muncă;"

Așa cum reiese din textele de lege citate, sunt impozitate orice sume asimilate salariilor încasate de angajați urmare existenței unor raporturi de muncă. Or, în cazul **SC x SA**, acordarea sumelor respective a fost efectuată ca urmare a unei relații contractuale, respectiv potrivit voinței părților, exprimată prin semnarea contractelor colective de muncă, data la care persoanele disponibilizate aveau calitatea de angajați ai societății.

În speță, încadrarea de către organele de inspecție fiscală a salariilor compensatorii în venituri de natură salarială asimilate salariilor a avut în vedere existența contractului colectiv de muncă nr.x/x.08.2004 în care, la art.28, este stipulată acordarea de salarii compensatorii în cazul disponibilizărilor prin concedieri colective, deci se reține că acordarea sumelor stabilite prin contractul colectiv care reprezintă voința părților, a fost condiționată de calitatea de angajat la acel moment a persoanelor disponibilizate .

Având în vedere că sumele acordate de societatea contestatoare nu au avut ca sursă de finanțare fonduri alocate de la bugetul asigurărilor sociale și nu au fost acordate în baza unor acte normative care să includă aceste venituri în categoria excepțiilor prevăzute de art.55, alin. (4) din Legea nr.571/2003, republicată, se reține că sumele acordate de **SC x SA** în baza contractului colectiv de muncă drept plăți compensatorii sunt venituri asimilate salariilor și sunt supuse impozitului pe venit.

În același sens este și punctul de vedere transmis de Direcția Legislație Impozite Directe prin adresa nr.x/x.03.2010, în care se precizează că : „În conformitate cu prevederile alin.1) al art.56 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial nr.927 din 23 dec. 2003, sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau în natură obținute de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă. Totodată sunt asimilate salariilor în vederea impunerii veniturile menționate în alin.2) al art.56.

Potrivit prevederilor punctului 109 lit.b), dat în aplicarea art.58 alin.2) lit.b) din Hotărârea nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial nr.112 din 6 feb. 2004, pentru veniturile din salarii, altele decât cele de la funcția de bază, inclusiv pentru drepturile de natură salarială acordate de angajator persoanelor fizice ulterior încetării raportului de muncă, la calculul impozitului lunar aferent venitului realizat, baremul lunar de impozit se aplică asupra bazei de calcul determinată ca diferență între venitul brut realizat într-o lună și contribuțiile obligatorii reținute, pe fiecare loc de realizare a acestuia.

In conformitate cu prevederile art.60 din Codul fiscal, plătitorii de salarii și de venituri asimilate salariilor au obligația de a calcula și de a reține impozitul aferent veniturilor fiecărei luni, la data efectuării plății acestor venituri, precum și de a-l vira la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se plătesc aceste venituri”.

Se reține totodată faptul că la momentul generării obligațiilor de plata aferente, contractele individuale de munca ale salariaților în cauză erau în vigoare, deci nu este vorba de foști salariați, contractul de muncă fiind izvorul obligațiilor între părți.

Mai mult, organele de inspecție fiscală au constatat că însăși societatea a înregistrat în evidențele sale viramentele lunare efectuate de **SC x SA** cu titlu de plăți compensatorii în contul salariaților disponibilizați în contul contabil "4281- Alte cheltuieli **cu personalul**".

Având în vedere prevederile legale și cele precizate în prezenta decizie, organele de inspecție fiscală au încadrat sumele acordate de societate ca **venituri din salarii**.

În consecință, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de **SC x SA** pentru suma de **x lei** reprezentând impozit pe venitul din salarii și asimilate salariilor.

Referitor la susținerea societății privitor la faptul că nu există norme de aplicare a lit. j) a art.55 alin.4 din Codul fiscal, se reține că acestea nu ar fi putut modifica sensul actului normativ de bază astfel cum se precizează la art.4 alin.3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă republicată, cu modificările ulterioare.

Referitor la suma de **x lei** reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe venitul din salarii, se reține că acestea sunt accesorii în raport cu debitul și, în consecință, conform principiului *accessorium sequitur principale*, având în vedere că organele de inspecție fiscală au reținut în sarcina **SC x SA** impozitul pe veniturile din salarii, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de societate și pentru acest capăt de cerere.

2. Referitor la contribuția de asigurări sociale datorată de angajator în sumă de x lei, la contribuția individuală de asigurări sociale în sumă de x lei precum și la majorările de întârziere aferente

Cauza supusă soluționării este dacă aferent sumelor plătite salariaților disponibilizați prin concedieri colective, societatea avea obligația să calculeze și să vireze contribuția de asigurări sociale, în condițiile în care salariații nu au fost disponibilizați în baza unor acte normative speciale, ci în conformitate cu prevederile contractului colectiv de muncă.

În fapt, prin decizia de impunere contestată organele de inspecție fiscală au calculat în sarcina contestatoarei pentru perioada 01.01.2006 – 31.12.2008 contribuția de asigurări sociale datorată de angajator, precum și contribuția individuală de asigurări sociale aferent sumelor plătite de societate angajaților disponibilizați prin concedieri colective.

În drept, art.24 alin. (1) din Legea nr.19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările ulterioare, precizează că:

"(1) Baza lunară de calcul, la care angajatorul datorează contribuția de asigurări sociale, o constituie fondul total de salarii brute lunare realizate de asigurații prevăzuți la art. 5 alin. (1) pct. I și II."

iar art. 22 din același act normativ stipulează :

„(1) Calculul și plata contribuției de asigurări sociale datorate de asigurații prevăzuți la art. 5 alin. (1) pct. I și II și de angajatorii acestora se fac lunar de către angajatori”.

În ceea ce privește contribuția individuală de asigurări sociale reținută de la asigurați, la art.23 (1) din Legea nr.19/2000 așa cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.9/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale precizează ca:

"(1) Baza lunară de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale în cazul asiguraților o constituie:

a) salariile individuale brute, realizate lunar, inclusiv sporurile și adaosurile, reglementate prin lege sau prin contractul colectiv de muncă, în cazul asiguraților prevăzuți la art. 5 alin. (1) pct. I, sau veniturile brute de natura drepturilor salariale realizate lunar de asigurații prevăzuți la art. 5 alin. (1) pct. II;"

Se reține că a fost decizia societății contestatoare, respectiv a Consiliului de conducere de a restrânge activitatea și de a efectua disponibilizări de personal din motive ce nu țin de vina salariaților, cu obligația respectării clauzei contractuale impusă la art.28 din contractul

colectiv de muncă, ce constituie, conform prevederilor art.7 alin (2) din Legea nr.130/1996 privind contractul colectiv de muncă, „**legea părților**”.

Deci, prin încheierea unui contract, părțile își asumă obligații și drepturi reciproce, acesta producând efecte numai asupra părților implicate.

Rezultă că societatea contestatoare și-a asumat, prin contractul colectiv de muncă decontarea acestor sume pe seama eforturilor proprii, cu atât mai mult cât aceste concedieri colective au fost efectuate numai în baza deciziei conducerii unității și nu în baza unui program de restructurare aprobat de organele competente.

Art.26 alin.(1) din Legea nr.19/2000 privind sistemul public de pensii si alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările ulterioare, precizează:

"(1) Contribuția de asigurări sociale nu se datorează asupra sumelor reprezentând:

b) drepturile plătite potrivit dispozițiilor legale, în cazul desfacerii contractelor individuale de munca, al încetării raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici altele decât cele acordate potrivit legii pentru perioada de preaviz;"

Așa cum reiese din prevederile citate contribuțiile de asigurări sociale nu se datorează în baza unor prevederi normative exprese, respectiv acte normative speciale în materia disponibilizărilor colective, în cazul sumelor acordate urmare încetării raporturilor de munca or, în speța este cazul unei încetări a raporturilor de munca în conformitate cu voința părților, contractul colectiv de muncă reprezentând, conform prevederilor precizate mai sus, „**legea părților**” .

Având în vedere că legiuitorul a înțeles să excepteze de la cuprinderea în baza de calcul a contribuțiilor de asigurări sociale sumele de bani plătite în cazul încetării raporturilor de munca în cazul unor disponibilizări efectuate în baza unor acte normative speciale, iar în speță este cazul unei încetări a raporturilor de munca în conformitate cu voința părților, se reține că în mod legal organele de inspecție fiscală au calculat în sarcina **SC x SA** contribuția de asigurări sociale datorată de angajator în suma de x lei și contribuția individuală de asigurări sociale în suma de x lei, contestația urmând a se respinge ca neîntemeiată pentru aceste capete de cerere.

Referitor la majorările de întârziere aferente contribuției de asigurări sociale datorată de angajator în sumă de x lei și la majorările de întârziere aferente contribuției individuale de asigurări sociale în sumă de x lei se reține că acestea sunt accesorii în raport cu debitul și, în consecință, întrucât societatea datorează debitul principal, conform principiului „*accessorium sequitur principale*”, se va respinge contestația formulată și pentru aceste capete de cerere.

3. Referitor la contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale în sumă de x lei precum și la majorările de întârziere aferente în sumă de x lei, cauza supusa soluționării este dacă aferent sumelor plătite salariaților disponibilizați prin concedieri colective societatea avea obligația să calculeze și să vireze contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale, în condițiile în care sumele nu au fost acordate în baza unor legi speciale, ci în conformitate cu acordul de voință al părților.

În fapt, aferent sumelor plătite salariaților disponibilizați prin concedieri colective, societatea nu a calculat și virat contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale, invocând prevederile art.1 și art.3 din Legea nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de munca și boli profesionale.

Organele de inspecție fiscală au stabilit prin decizia de impunere contestată că societatea datorează pe perioada verificată contribuția pentru asigurarea de accidente de muncă și boli profesionale în cuantum de x lei pentru veniturile din salarii acordate foștilor angajați din fondul de salarii, salariați cărora li s-au încheiat raporturile de munca în perioada 2006 – 2008, având în vedere neinclusiunea de către societate în baza de calcul a plăților compensatorii .

În drept, art.101 din Legea nr.346/2002 privind asigurarea pentru accidente de munca și boli profesionale , cu modificările și completările ulterioare precizează că:

"(1) Baza lunara de calcul la care persoanele prevăzute la art. 5 și 7 datorează contribuția de asigurări pentru accidente de munca și boli profesionale o reprezintă fondul total de salarii brute lunare realizate."

Art.101 (3), lit.b) din Legea nr.346/2002 privind asigurarea pentru accidente de munca și boli profesionale , stipulează că:

"Contribuția de asigurări pentru accidente de munca și boli profesionale nu se aplică asupra sumelor reprezentând:

b) drepturile plătite potrivit dispozițiilor legale în cazul desfacerii contractelor individuale de muncă, al încetării calității de funcționar public sau de membru cooperativ, altele decât cele acordate potrivit legii pentru perioada de preaviz;"

Se reține că sumele cu titlu de plăți compensatorii nu au fost acordate în baza unor legi speciale în materia disponibilizării colective și, ca atare, speța nu se încadrează în excepția prevăzută la art.101 (3) lit.b) și, în consecință, societatea avea obligația calculării și virării sumelor cu titlu de contribuții de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale, plățile către salariații disponibilizați având izvorul în contractul de muncă.

Având în vedere dispozițiile legale citate precum și cele precizate, în mod legal organele de inspecție fiscală au calculat contribuții de asigurări pentru accidente de munca și boli profesionale în sarcina societății, contestația formulată de societate urmând a se respinge ca neîntemeiată pentru acest capăt de cerere, în cuantum de x lei.

Referitor la majorările de întârziere aferente în sumă de x lei, conform principiului *accessorium sequitur principale*, având în vedere că organele de inspecție fiscală au reținut în sarcina **SC x SA** contribuția pentru accidente de muncă și boli profesionale, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de societate și pentru acest capăt de cerere.

4. Referitor la contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator în sumă de x lei precum și la contribuția de asigurări sociale de sănătate reținută de la asigurați în sumă de x lei

Cauza supusă soluționării este dacă asupra sumelor plătite salariaților disponibilizați prin concedieri colective, în conformitate cu prevederile contractului colectiv de muncă societatea avea obligația să calculeze și să vireze contribuțiile de asigurări de sănătate datorate de angajator și de angajați, în condițiile în care veniturile realizate de salariați sunt de natura salarială.

În fapt , aferent sumelor plătite salariaților disponibilizați prin concedieri colective, societatea nu a reținut și virat contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator și nici contribuția de asigurări sociale de sănătate reținută de la asigurați.

Organele de inspecție fiscală au calculat prin decizia de impunere contestată, pentru perioada 01.01.2006 – 31.12.2008 contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator și contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de angajat aferent plăților compensatorii, stabilind în sarcina **SC x SA** sume suplimentare de plată.

În drept, art.52 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, în vigoare până la data de 28 mai 2006, stipulează că:

"(1) Persoanele juridice sau fizice la care își desfășoară activitatea asigurații au obligația să calculeze și să vireze casei de asigurări o contribuție de 7% datorată pentru asigurarea sănătății personalului din unitatea respectivă; acestea au obligația să anunțe casei de asigurări orice schimbare care are loc în nivelul veniturilor;

Prin fond de salarii realizat, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, se înțelege totalitatea sumelor utilizate de un angajator pentru plata drepturilor salariale sau de natură salarială. Structura acestuia pe categorii de venituri este detaliată prin normele de încasare aprobate prin ordin al președintelui CNAS, cu avizul consiliului de administrație."

La art.258, alin.(1) din Legea nr.95/2006 privind reforma din domeniul sănătății, în vigoare din luna mai 2006, se precizează că:

“Persoanele juridice sau fizice la care își desfășoară activitatea asigurații au obligația să calculeze și să vireze la fond o contribuție de 7% asupra fondului de salarii, datorată pentru asigurarea sănătății personalului din unitatea respectivă”.

Referitor la contribuția pentru asigurări de sănătate datorată de asigurați, art.51, alin.2, lit.a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, în vigoare până la data de 28 mai 2006, precizează:

“(2) Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra:

a) veniturilor din salarii sau asimilate salariilor care se supun impozitului pe venit”;

Începând cu data de 29 mai 2006, în conformitate cu prevederile art. 863 (b) din Legea nr.95/2006 privind reforma din domeniul sănătății sunt aplicabile prevederile art.257 alin.2, lit.a din Legea nr.95/2006, având același conținut cu textul art.51, alin.2, lit.a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.150/2002, mai sus precizat.

Având în vedere că veniturile obținute de foștii angajați urmare disponibilizărilor colective, așa cum s-a concluzionat la punctul 1 al prezentei decizii, sunt de natură salarială și contribuțiile de asigurări sociale de sănătate stabilite de organele de inspecție fiscală sunt datorate, întrucât baza de calcul a acestor contribuții o reprezintă veniturile de natura salarială, în conformitate cu prevederile citate.

În același sens este și adresa Casei naționale de asigurări de sănătate nr. x/x.09.2006 care, într-o speță asemănătoare, precizează că societatea „are obligația constituirii, reținerii și virării contribuției de asigurări sociale de sănătate (7% +6,5 %)”

Având în vedere cele precizate și dispozițiile legale, urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația pentru suma de x lei reprezentând contribuția de asigurări de sănătate datorată de angajator și pentru suma de x lei reprezentând contribuția de asigurări sociale de sănătate reținută de la asigurați.

Nu se poate reține susținerea societății că aceasta contribuție nu este datorată întrucât sumele în cauză au fost acordate după încetarea contractului de muncă, având în vedere cele reținute la pct. 1 din prezenta decizie, și anume că sumele acordate salariaților disponibilizați sunt de natură salarială și mai mult plățile către salariați își au izvorul în contractul de muncă.

Referitor la majorările de întârziere aferente contribuției de asigurări de sănătate datorată de angajator în sumă de x lei și la majorările de întârziere aferente contribuției de asigurări de sănătate datorată de asigurați în suma de x lei, conform principiului *accessorium sequitur principale*, având în vedere că organele de inspecție fiscală în mod legal au reținut în sarcina **SC x SA** contribuția de asigurări de sănătate datorată de angajator și contribuția de asigurări de sănătate datorată de asigurat, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată și pentru aceste capete de cerere

5. Referitor la contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator în suma de x lei și la contribuția de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați în sumă de x lei precum și la majorările de întârziere aferente

Cauza supusa soluționării este dacă asupra sumelor plătite salariaților disponibilizați prin concedieri colective societatea avea obligația să calculeze și să vireze contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator și contribuția de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați, în condițiile în care veniturile realizate de salariații disponibilizați sunt de natură salarială, așa cum s-a stabilit la pct 1 din prezenta.

În fapt, prin decizia de impunere nr.x/x.06.2009 organele de inspecție fiscală au calculat în sarcina contestatoarei pe perioada 01.01.2006 – 31.12.2008 contribuția de asigurări pentru

șomaj datorată de angajator precum și contribuția de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați.

În drept, art.26 din Legea nr.76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare precizează că:

"Angajatorii au obligația de a plăti lunar o contribuție la bugetul asigurărilor pentru șomaj, în cota de 2,5%, aplicată asupra fondului total de salarii brute lunare realizate de persoanele asigurate obligatoriu, prin efectul legii, prevăzute la art. 19", pentru anul 2006, respectiv 2% pentru anii 2007 și 2008, în conformitate cu prevederile Legii nr.487/2006."

La art.13 din Hotărârea Guvernului nr.174/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă se prevede că:

"Fondul total de salarii brute lunare prevăzut la art. 26 alin. (1) din lege, realizate de asigurații menționați la art. 19 din lege, include:

[...]

k) alte sume plătite din fondul de salarii."

La art.27 (1) din Legea nr.76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, referitor la contribuția de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați se prevede că:

"Angajatorii au obligația de a reține și de a vira lunar contribuția individuală la bugetul asigurărilor pentru șomaj, în cotă de 1%, aplicată asupra salariului de bază lunar brut, pentru asigurații prevăzuți la art. 19 lit. a) - d) sau, după caz, pentru asigurații prevăzuți la art. 19 lit. e), asupra veniturilor brute lunare realizate".

Având în vedere cele concluzionate la punctul 1 din prezenta decizie, respectiv că sumele acordate urmare concedierii colective a salariaților disponibilizați sunt venituri de natură salarială, rezultă că societatea avea obligația de a constitui și vira contribuția datorată de angajator și cea individuală la bugetul asigurărilor pentru șomaj și asupra sumelor acordate cu titlu de plăți compensatorii.

Referitor la majorările de întârziere aferente contribuției de asigurări pentru șomaj datorată de angajator în sumă de x lei și aferente contribuției individuale de asigurări pentru șomaj în sumă de x lei, se reține că acestea sunt accesorii în raport cu debitul și în consecință, conform principiului *accessorium sequitur principale*, având în vedere că organele de inspecție fiscală au reținut în sarcina **SC x SA** contribuțiile la fondul de șomaj, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de societate și pentru aceste capete de cerere.

6. Referitor la suma de x lei reprezentând contribuția pentru concedii și indemnizații datorată de angajator, precum și la majorările de întârziere aferente

Cauza supusa soluționării este dacă asupra sumelor plătite salariaților disponibilizați prin concedieri colective societatea avea obligația să calculeze și să vireze contribuția pentru concedii și indemnizații datorată de angajator, în condițiile în care veniturile realizate de salariații disponibilizați sunt de natura salarială, așa cum s-a stabilit la pct 1 din prezenta.

În fapt, prin decizia de impunere contestată organele de inspecție fiscală au calculat în sarcina societății contestatoare, suplimentar de plată, suma de x lei reprezentând contribuția pentru concedii și indemnizații datorată de angajator, aferentă plăților compensatorii efectuate în perioada 01.01.2006 – 31.12.2008, în contul contribuției pentru concedii și indemnizații datorată de angajator.

În drept, în speță sunt incidente prevederile art.4 alin.(2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, care precizează că:

"Începând cu data de 1 ianuarie 2006, cota de contribuție pentru concedii și indemnizații, destinată exclusiv finanțării cheltuielilor cu plata drepturilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, este de 0,75%, aplicată la fondul de salarii sau, după caz, la drepturile reprezentând indemnizație de șomaj ori asupra veniturilor supuse impozitului pe venit, și se achită la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate".

Așa cum reiese din prevederile legale citate, în mod legal organele de inspecție fiscală au calculat contribuția pentru concedii și indemnizații datorată de angajator aferent sumelor plătite salariaților disponibilizați, contestația urmând a se respinge ca neîntemeiată pentru suma de x lei reprezentând contribuția pentru concedii și indemnizații datorată de angajator.

Referitor la majorările de întârziere în sumă de x lei se reține că acestea sunt accesorii în raport cu debitul și, în consecință, conform principiului *accessorium sequitur principale*, având în vedere că organele de inspecție fiscală au reținut în sarcina **SC x SA** contribuția pentru concedii și indemnizații datorată de angajator, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată și pentru acest capăt de cerere.

7. Referitor la contribuția angajatorului la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale în sumă de x lei și la majorările de întârziere aferente

Cauza supusa soluționării este dacă asupra sumelor plătite salariaților disponibilizați prin concedieri colective societatea avea obligația să calculeze și să vireze contribuția angajatorului la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, în condițiile în care veniturile realizate de salariații disponibilizați sunt de natura salarială, așa cum s-a stabilit la pct 1 din prezenta decizie.

În fapt, prin decizia de impunere contestată, organele de inspecție fiscală au calculat în sarcina societății contestatoare, suplimentar de plată, suma de x lei reprezentând contribuția angajatorului la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale aferentă plăților compensatorii efectuate în perioada 01.01.2006 – 31.12.2008.

În drept, în speță sunt incidente prevederile art.7 (1) din Legea nr.200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale cu modificările și completările ulterioare, care stipulează că:

„Angajatorii au obligația de a plăti lunar o contribuție la Fondul de garantare în cotă de 0,25%, aplicată asupra sumei veniturilor care constituie baza de calcul a contribuției individuale la bugetul asigurărilor pentru șomaj realizate de salariații încadrați cu contract individual de muncă, potrivit legii”.

În conformitate cu prevederile legale citate, angajatorii au obligația de a plăti lunar o contribuție la Fondul de garantare, în cotă de 0,25% , aplicată asupra fondului total de salarii brute lunare realizate de salariați.

Întrucât la pct.1 din prezenta decizie s-a stabilit că plățile compensatorii acordate de societate în perioada 2006, 2007 și 2008 salariaților disponibilizați prin concedieri colective, se încadrează în categoria veniturilor din salarii, plătite din fondul de salarii, în mod legal organele de inspecție fiscală au calculat diferența suplimentară de x lei pentru aceste plăți salariale, pentru care societatea nu a virat, evidențiat și raportat obligația de plată aferentă cu titlu de contribuție la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale.

În consecință, urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația formulată de **SC x SA** pentru suma de x lei reprezentând contribuția angajatorului la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale.

Referitor la majorările de întârziere în sumă de x lei se reține că acestea sunt accesorii în raport cu debitul și, în consecință, conform principiului *accessorium sequitur principale*, având în vedere că organele de inspecție fiscală au reținut în sarcina **SC x SA** contribuția angajatorului la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată și pentru acest capăt de cerere.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art.56 (2) din Legea nr.571/2003, art.23 (1) și 24 (1) din Legea nr.19/2000, art.101 din Legea nr.346/2002, art.51 și 52 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.150/2002, art.257 (2) și art.258 din Legea nr.95/2006, art.26 și 27 (1) din Legea nr.76/2002, art.4 (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.158/2005, art.7(1) din Legea nr.200/2006, coroborate cu prevederile

alin. (1) al art. 216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată în 31.07.2007, cu modificările și completările ulterioare, se:

D E C I D E :

1. – Respingerea contestației ca neîntemeiată pentru suma totală de **x lei** – *din care:*

- *impozit pe veniturile din salarii și asimilate salariilor x lei;*
- *majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din salarii x lei;*
- *CAS angajator și CAS individuală reținută de la asigurați x lei;*
- *majorări de întârziere aferente CAS x lei;*
- *contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale .. x lei;*
- *majorări de întârziere aferente contrib.de asig.pt.accid.de muncă x lei;*
- *CASS angajator și CASS reținută de la asigurați x lei;*
- *majorări de întârziere aferente CASS x lei;*
- *contribuția pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice x lei;*
- *majorări de întârziere aferente contrib.pt.concedii și indemnizații x lei;*
- *contribuția de asigurări pt.șomaj datorată de angajator și reținută de la asigurați x lei;*
- *majorări de întârziere aferente contribuției de asig.pt.șomaj x lei;*
- *contribuția angajatorului la Fondul de garantare pt.plata creanțelor x lei;*
- *majorări de întârziere aferente contribuției la Fondul de garantare x lei.*

2. – În conformitate cu prevederile alin. (2) al art. 218 din O.G. nr. 92/2003, republicată în 31.07.2007, cu modificările și completările ulterioare, și ale alin. (1) al art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prezenta decizie poate fi atacată – în termen de 6 (șase) luni de la data primirii acesteia – la instanța de contencios administrativ competentă.

DIRECTOR EXECUTIV,